

The Duke with the Dragon Tattoo

Respect pentru oameni și Kerrigan Byrne

Copyright © 2018 Kerrigan Byrne

Ediție publicată prin înțelegere cu St. Martin's Press

Toate drepturile rezervate

Ilustrația copertei © Chris Coccoza

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România

tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Ducele cu tatuaj

Kerrigan Byrne

Copyright © 2018 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Daniela Nae

Corector: Emilia Achim

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BYRNE, KERRIGAN

Ducele cu tatuaj / Kerrigan Byrne.

trad.: Graal Soft – București: Litera, 2018

ISBN 978-606-33-3295-1

I. Stoica, Irina (trad.)

821.111(73)-31=135.1

KERRIGAN BYRNE

Ducele cu tatuaj

Traducere din limba engleză

Irina Stoica

Capitolul 1

Dacă Lorelai Weatherstoke n-ar fi admirat, de la fereastra trăsurii, norii de furtună, nu ar fi observat trupul gol care zacea la rădăcina unui frasin bătrân de pe marginea drumului.

– Tată, privește! exclamă ea, prințându-l de mână pe Sir Robert.

Vru să mai spună ceva, dar fu copleșită de imaginea aceea. Avea 15 ani și nu văzuse niciodată un bărbat dezbrăcat. Cu atât mai puțin unul mort.

Zacea cu fața în jos, cu brațele întinse de o parte și de alta a capului, de parcă ar fi încercat să înnoate prin iarba firavă. Era plin de vânătăi, de răni, de sânge. Trupul longilin era diferit de al ei în toate modurile posibile.

Simți că i se strângă inima. Nu reușea să scoată nici un sunet. Își spuse că bietului om sigur îi era foarte frig, dar alungă degrabă gândul acela absurd, în timp ce trăsura își continua drumul.

Mortul devinea una cu frigul. Învățase asta când își sărutase mama pe frunte, la înmormântare.

– Ce-i, rătușcă?

Cu toate că tatăl ei deținea titlu de baron, familia Weatherstoke, din care făcea parte, nu avea sânge albastru și nu petrecuse suficient timp la Londra ca să scape de accentul provincial de Essex.

Lui Lorelai nu-i lipsise acel accent în perioada petrecută la școală, în Mayfair. Prima ei grija acolo fusese să scape cât mai repede de el și să adopte accentul londonez. Dar, când tatăl ei i se adresase, nu atât accentul, cât cuvintele lui o luaseră prin surprindere. Unele dintre colegerile ei de la Internatul Braithwaite puteau fi cumplit de crude și rele cu ea, dar nici una nu reușise să o facă să se simtă atât de prost cum o făceau cei din familia ei când o strigau „rătușcă“.

– E un... Uite, un bărbat! Un cadavru...

Dar nu! Dumnezeule, cadavrul tocmai se mișcase! Sau i se păruse? Își lipi fața de fereastră, încercând să distingă ceva în ploaia

torentială. Reuși să vadă că bărbatul strângea pumnii, făcând eforturi disperate să se târască.

– Oprește! strigă ea, tremurând. Oprește trăsura!

– Dar ce-ți veni?

Mortimer, fratele ei mai mare, care stătea pe bancheta din față, se aplecă spre fereastră și trase perdeaua.

– Blimey! E un cadavru însângerat pe marginea drumului!

Lovi de trei ori în plafonul trăsurii, iar vizitul se opri.

– Cred că trăiește! exclamă Lorelai. Jur că am văzut când s-a mișcat. Trebuie să-l ajutăm!

Dădu să deschidă portiera trăsurii, dar fratele ei o opri.

– Credeam că școala aceea sclifosită și scumpă te va transforma un pic. Dar ai rămas la fel de idioată, rătușco!

Sprâncenele stufoase ale lui Mortimer rareori se separau, dar se uneau într-o linie perfect dreaptă și extrem de groasă când bărbatul afișa acea expresie de dispreț amestecat cu dezgust adresată lui Lorelai.

– Ce să caute o împiedicată ca tine în noroiul asta?

– Mai bine ne-am vedea de drum spre Brentwood, propuse Sir Robert pe un ton împăciuitor. Iar când ajungem acolo, trimitem o trăsură-ambulanță să-l ia.

– Dar până atunci trebuie să aibă cineva grija de el, insistă Lorelai. Trebuie să-l salvăm, nu?

– N-am văzut atâta sânge de când sunt!

Ochii fratelui ei aveau o expresie de curiozitate morbidă. Nicu urmă de milă.

– Mă duc să-l văd de aproape.

– Vin și eu.

În clipa următoare, Lorelai se trezi îmbrâncită cu răutate înapoi pe bancheta de catifea.

– Tu rămâi cu tata! Îl iau pe vizitul cu mine.

Ca de obicei, Sir Robert Weatherstoke nu spuse nimic și nu-și contrazise unicul fiu, aşa că Mortimer sări din trăsură și trânti ușa după el.

Lorelai nu-și mai învinovățea tatăl. Influența și dominația lui Mortimer deveniseră mult prea puternice, iar tatăl lor făcuse definitiv pasul înapoi. Mortimer devenise mai autoritar. Si mult mai crud.

Încercând să-și potolească tremurul piciorului, privi cum cei doi bărbați înaintau în potopul de afară, la lumina gri a înserării, în care se mai puteau distinge doar variațiile de culori. Nenorocitul era întins pe jos, iar carne lui însângerată contrasta cu verdele intens al ierbii de primăvară.

Când Mortimer și vizitul ajunseră lângă el, bărbatul se ghenui cu un efort aproape supraomenesc. Aducea cu un melc care încercă să se refugieză sub carapace. Doar că trupul lui zdrobit nu era protejat de nimic.

Lorelai își înghiță nodul din gât, încercând din răsputeri să-și țină în frâu bătăile inimii. Îi urmări pe cei doi în timp ce îl ridicau pe bărbat de la pământ, susținându-l de o parte și de alta. Mortimer era cel mai înalt bărbat pe care îl cunoștea, dar rănitul părea chiar mai înalt, după felul în care îi atârnau picioarele în noroi. Capul îi căzuse pe un umăr, așa că trăsăturile nu își distingeau deloc. În schimb, alte părți ale corpului erau cât se poate de vizibile, iar Lorelai nu-și putea lua ochii de la ele.

Se strădui să nu-l privească de la brâu în jos și aproape că reuși. În astfel de situații dramatice, pudoarea nu mai avea mare importanță, dar, chiar și aşa, bietul om merită să își păstreze ce-i mai rămăsese din demnitatea unei ființe umane. Așa că doar trase cu ochiul o dată sau de două ori la zona interzisă, apoi își mută privirea mai sus.

Mușchii ce își se intrezzăreau sub brațele ridicate erau umbre odioase de beznă desenate de traume. Zona coastelor îi era vânătă într-o parte și roșie în cealaltă. Râni adânci îi întrerupeau liniile simetrice ale abdomenului, de parcă ar fi fost loviti în mod repetat.

Când cei trei se apropiară, Lorelai observă că acolo unde crezuse că văzuse sânge era, de fapt, ceva mult mai înfiorător. Părea că îi fuseseră smulse bucăți de carne. Smulse, nu mușcate. Carnea vie era vizibilă în zona umerilor, a pieptului, a șoldurilor și a coapselor. Oare să fi fost arsuri?

– Doamne, Dumnezeule, cum de încă e în viață?!

Tonul şocat al tatălui ei îi aminti lui Lorelai că era și el prin preajmă. Se grăbiră amândoi să deschidă portiera, iar Mortimer și vizitul urcară cu greu trupul pe podeaua trăsurii.

– N-o mai duce mult dacă nu ne grăbim. Nu cred că mai rezistă până în Brentwood, spuse vizitul.

Lorelai își dădu jos pelerina și înveli trupul tremurând.

– Trebuie să facem tot posibilul, insistă ea. E vreun doctor în Brentwood?

– Și încă unul bun!

– Du-ne acolo fără întârziere!

– Sigur, domnișoară.

Vizitul închise portiera, sări la locul lui și dădu biceailor, care porniră în galop. Chiar atunci, de pe buzele albite și pline de cruce ale rănitului ieși cel mai tragic sunet pe care îi fuseseră să-l audă. Omul își scoase brațul de sub pelerină, încercând să-și protejeze față, iar gestul îi frânse inima lui Lorelai. Nu simțișe în viață ei atâtă milă. Arsura începea de la baza gâtului și îi ajungea până la maxilar.

Resimțea aproape dureros mila și compasiunea față de acel om. Fu nevoie să clipească iute ca să-și stăpânească lacrimile, apoi tuși, pentru a-și alunga emoțiile, scoțând un sunet cu care liniștise multe dintre animalele rănite de pe râul Blackwater.

Respirația rănitului devinea tot mai slabă, iar pielea părea din ce în ce mai palidă. Era pe moarte. Fără să stea pe gânduri, Lorelai își scoase o mănușă și își apăsa ușor mâna peste a lui, cuprinzându-i degetele între ale ei.

– Nu pleca! Rămâi aici, rămâi cu mine!

Mâna lui aspră și murdară o prinse pe a ei cu atâtă forță încât Lorelai aproape că își spuse că îi va săpa de durere. Bărbatul rămase cu ochii închiși, dar își întoarse ușor față spre ea. Acel mic gest prin care îi arăta că era conștient și că îi simțea prezența o încurajă. Poate chiar îi aducea un pic de alinare, se gândi ea.

– O să te faci bine, șopti ea.

– De ce îl miști pe amărât? întrebă Mortimer cu o strâmbătură încărcată de dispreț. Nu e vreo gâscușă cu aripa rănită, nici un pisoi șchiop, precum cei pe care îi tot aduni tu. Ce are el nu o să se rezolve cu un bandaj, cu o masă caldă sau cu unul dintre cântecurile tale ciripitoare. O să moară, Lorelai!

– N-ai de unde să știi! replică ea pe un ton mai aspru decât intenționase.

Necugetarea îi fu pedepsită cu o palmă.

– Iar tu n-ai de unde să știi ce o să-ți fac dacă-mi mai vorbești vreodată așa!

Într-o asemenea situație, orice fată ar fi căutat protecția tatălui. I-ar fi cerut, măcar din priviri, să intervină. Însă Lorelai învățase cu mult timp în urmă că nu avea cine să o protejeze.

Așa că plecă ochii și se strădui să ignore durerea arzătoare din obrazul loviturii. Știa că Mortimer avea să interpreteze gestul ca pe o dovedă de supunere, dar, în realitate, singurul motiv pentru care pleca privirea era să nu îi se vadă furia care mocnea în ea. Învățase cum să se comporte în preajma fratelui ei în momentele de criză, fiind ea însăși mirată că dăduse dovedă de o asemenea nesăbuință. Știa *exact* de ce era capabil Mortimer. Strânsoarea puternică a rănitului nu era nimic în comparație cu durerea pe care fratele ei î-o provoca cel puțin o dată pe lună.

Ignorând pulsulația dureroasă din picior, Lorelai nu-l luă în seamă pe Mortimer și se aplecă ușor spre rănit. Îi dădu la o parte o șuviță de păr și doar ca să constate că ochiul pe care îl acoperea era atât de umflat, încât bărbatului i-ar fi fost probabil imposibil să-l deschidă chiar dacă ar fi fost treaz.

De pe bancheta opusă, Mortimer se aplecă, la rândul lui, studiindu-l pe rănit cu o expresie plină de curiozitate și dezgust.

– Mă întreb ce a pătit. În viață mea n-am văzut pe cineva care să încasă în așa hal.

Lorelai făcu eforturi să-și controleze expresia feței la auzul vorbelor remarcii fratelui ei. Mortimer avea doar 20 de ani și, în afară de violențele din viață lui sportivă, singurele acte de cruzime la care asistase erau cele pe care el însuși le comisese.

– Cine să fi făcut așa ceva? Să fi fost oare o bandă de tâlhari la drumul mare? se întrebă cu glas tare Sir Robert, care începu să se foiască neliniștit și să caute în bezna de afară posibile siluete de răufăcători.

– E posibil, zise Mortimer nepăsător. Dacă nu cumva e el însuși un tâlhar. Suntem îngrijorător de aproape de Colțul Spânzuraților.

– Mortimer, nu-mi spune că ai adus un criminal la noi în trăsură! Ce o să spună lumea? se îngrijoră Sir Robert.

Mottoul familiei Weatherstoke era *Fortunam maris*¹, dar, dacă ar fi întrebat-o cineva, Lorelai ar fi spus că adevăratul motto era *Quid dicam homines?*²

¹ Norocul provine din mare

² Ce o să spună lumea?

Era replica preferată a tatălui ei și, în același timp, cea mai mare temere a lui. Așa stăteau lucrurile de când se știa.

Lorelai deschise gura, vrând să protesteze, dar fratele ei i-o luă înainte cu o strâlucire stranie în ochii precum safirele.

— După părerea mea, a fost atacat cu bună-știință. El a fost ținta. Cineva ar provoca astfel de răni cuiva numai dacă ar vrea să se răzbune sau să-l omoare pe nefericit. Poate că e un gentleman care are datorii prea mari la jocuri și nu le-a putut plăti. Sau, cine știe, poate că niște buni creștini l-au prins că le necinstea sora, deși lui i-au lăsat acea parte intactă, nu-i aşa, rătușcă?

Înroșindu-se ca racul, Lorelai nu avu forță să susțină privirea plină de cruzime a fratelui ei. Să-i vadă ochii. Tocmai ochii erau singura asemănare dintre ei doi. Tatăl lor spunea că sunt bijuteriile familiei Weatherstone. Iar ea ura să se privească în oglindă, pentru că tot ce vedea erau ochii fratelui ei uitându-se fix la ea.

În schimb, privi cu atenție unghiile murdare ale bărbatului pe care îl ținea de mână. Și mână îi era toată o rană. Pielea îi plesnise ca după o lovitură violentă. Indiferent de motivele pentru care fusese atacat, nu stătuse cu mâinile în sân. Se împotrivise.

— Nu cred că e un gentleman, constată ea. Are prea multe bătături. Are mână de fermier. Sau poate de grăjdar.

Nu era nevoie să facă un efort de imaginea acelor mâini strângând cu putere hamurile unui armăsar năbdăios. Două bestii mari măsurându-și forțele.

— Mai curând, ajutor de grăjdar, pufni Mortimer. Pun rămășag pe toată moștenirea mea că e mai Tânăr decât mine.

— Cum poti să-ți dai seama?

Le era imposibil să-i vadă trăsăturile, așa că Lorelai nu avea nici un indiciu cât de mic în privința vârstei rănitului. Părul nu avea fire cărunte, în jurul buzelor umflate nu se întrevedeau riduri. Tot ce-și putea da seama era că bărbatul nu era bătrân. Dar în afară de asta...

— Nu are mult păr pe corp. Se vede că încă nu e adult.

— Dar e atât de înalt! obiectă ea. Și se vede că a fost ars rău pe piept, așa că poate i-a ars și părul.

— Nu la pieptul lui mă refer, toanto, ci la...

— Mortimer, te rog!

Lorelai tresări. Rostite de tatăl lor, acele cuvinte erau aproape o mustrare adresată lui Mortimer. Fratele ei chiar avea o minte

murdară. Ghinionul ei fu că de data asta și-ar fi dorit sincer ca el să-și termine fraza. Trăsura trecu în viteză peste un dâmb, zguduindu-i puternic. Lorelai fu cât pe ce să cadă grămadă peste bietul bărbat. Rănitul încercase să strige de durere, dar din gât nu-i ieșise decât un geamăt greu.

— Îmi pare rău! Îmi pare tare rău, scânci ea.

Căzu în genunchi și se aplecă deasupra lui. Cu mâna liberă căută câteva clipe o zonă teafără pe care să o atingă, ca într-o mângâiere, fără să-i provoace durere. Dar nu găsi nici una. Trupul îi era tot o rană. O lacrimă i se prelinse pe obraji și căzu pe degetele lui.

— Mai bine te-ai aşeza la loc, rătușcă.

Voceata tatălui ei o duse cu gândul la sunetul unui ceainic în care apa e pe cale să dea în clopot.

— Nu se cade ca o fată de rangul tău să stea în genunchi pe podea.

Lorelai oftă și se strădui să se sprijine de piciorul sănătos și să se prindă cu mâna de catifeaua banchetei. Însă ceva îi trăgea brațul, împiedicând-o să se ridice. Mai făcu o încercare.

— Ti-am zis să te ridici! repetă Sir Robert iritat.

— Nu pot, gemu ea, nevenindu-i să credă. Nu mă lasă să mă ridic.

— Ce e asta? întrebă Mortimer, înlăturând pojghița de noroi de pe brațul bărbatului.

Atunci observă că, sub stratul de murdărie, pe piele se contura un desen ciudat, cu tușe negre. Era o imagine făcută cu pricepere, cu unghiuri și curbe meșteșugite, deopotrivă interesante și sinistre, dar greu de deslușit din cauza rănilor.

— Să fie un fel de pasăre? Sau un șarpe?

— Nu, răspunse Lorelai, scrutând cu privirea liniile și formele neobișnuite. E un dragon.

Capitolul 2

Inspira agonie și expira chin și teamă.

Ca întotdeauna. De când se știa. De o eternitate.

Strângea din dinți ca să nu se lase copleșit de isteria și confuzia provocate de valurile de durere și disconfort pe care le simțea din clipe în care se trezea. Zăcea cât putea de nemîșcat. Zăcea în beznă, căci bandajele care îi acopereau ochii nu-i îngăduiau să vadă nici o rază de lumină. Zăcea și își începea lista. O listă pe care adăuga, într-o frenzie și cu o hotărâre vecină cu încăpățânarea, noi și noi nume.

Știa că se născuse într-o groapă comună, moșit de foc și de chin. Lumea în care venise îi era necunoscută. Frați îi erau corbii care se ospătau din cadavre. Focul era leșia turnată peste cadavre, ca să se dezintegreze mai repede. Chinul fusese cu totul altceva. Suferea de amnezie, cuvânt care nu îi spunea nimic. Dar auzea voci după voci, voci fără trup, repetând acel cuvânt cu o uimire crescândă. Fusese lovit la cap atât de tare, încât i-l înfășuraseră cu totul. Doar gura nu îi era bandată. Durerile de cap îl săgetau aproape în permanentă, iar una dintre tâmpile îi zvâcnea dureros și fără încetare.

Știa despre el că trăise în Anglia, dar nu știa unde anume. Era frânt în cel puțin cinci locuri: glezna, coastele, clavicula și nasul. Și la ochi se spârsese ceva. Era roșu și umflat.

Cu o zi în urmă, reușise să se ridice în capul oaselor și își putuse ridica umărul rănit ceva mai sus decât cu o seară înainte, dar brațul îi rămânea imobilizat de un bandaj. Arsurile nu mai supurau și începeau să se cicatrizeze. Și, cu toate că nu vedea, auzea cât se poate de bine. Asta era tot ce știa despre el. Erau deja săptămâni bune de când dormea printre străini și se afla în grija lor.

Unul era un doctor grijilui, pe nume Holcomb. Era un individ mai curând eficient decât binevoitor. Avea glasul aspru, dar atingerea blândă. Cele mai multe lucruri despre el însuși le aflase de la Holcomb, cu sau fără voia bunului doctor.

Ducele cu tatuaj

Altul era un bătrân zăpăcit, Sir Robert Weatherstoke, conte de Southbourne. Anxios. Demoralizat. Slab. Avea mereu cu el un obiect ciudat, care ticăia. Oare era un ceas? Pașii lui sunau precum o hârtie trasă pe podea, iar vocea îi tremura adesea când vorbea în șoaptă.

Pe celălalt ar fi vrut să-l ucidă: Mortimer Weatherstoke. Tot timpul avea un ton sarcastic. Fiecare observație făcută de el era stranie și morbidă. Fiecare replică era o insultă la adresa celui care tocmai vorbise. Pășea ca și cum ar fi lovit podeaua cu niște ciocane, iar temperatura din cameră creștea brusc la apariția lui, în rarele ocazii când binevoia să intre în încăpere. Inima îi era plină de ură, iar limba, de venin.

Și mai era ea...

Fata pentru care se trezea în fiecare dimineață.

Doctorul Holcomb îi spunea „domnișoara Weatherstoke“. Ceilalți doi o numeau „rătușcă“.

Într-o bună zi, când el urma să aibă un cuvânt de spus, nimenei nu avea să i se mai adreseze astfel. Își dorea să știe cum o chema mai mult decât voia să-și afle propriul nume. Când se gândeau la ea, inima îi bătea mai tare, iar trupul îi era cuprins de o căldură plăcută. Vocea ei îngerească îl adusese înapoi, îl făcuse să se întoarcă de la marginea abisului deasupra căruia plutise în zilele febrile.

„Nu pleca“, murmurase ea. „Rămâi aici, rămâi cu mine!“

Iar el rămăsese.

Rămăsese în viață doar pentru că îi ceruse ea.

Ori de câte ori moartea încercase să îl seducă, promițându-i că avea să-i curme suferința, voise să-i mai audă vocea o dată. Apoi încă o dată. Atingerea degetelor ei compensa cumva teroarea unui trecut fără urme, a unui trecut neștiut. Brusc, nu mai conta cine fusese sau ce avea să se aleagă de el.

Măsura timpul în funcție de perioadele chinuitoare dintre vizitele ei.

Ea îi fusese alături când îl aduseseră, îl lăsaseră, îl cususeră sau când îi puseseră și schimbaseră bandajele. Îl atinsese. Îi murmurase cuvinte de încurajare și îi lăudase progresele. Îi promisese că avea să se facă bine.

Uneori, îi cânta. Vocea îi era dulce, cu tonalități inalte și... complet lipsită de talent. Dumnezeule, cânta de-a dreptul groaznic! Dar,

de fiecare dată când termina de cântat, el își vindea sufletul diavolu-
lui în schimbul unui alt cântec.

Căci nici infernul, nici raiul nu însemnau nimic fără ea.

Absolut nimic.

Noaptea, ea îi era rugăciune. Îi era lumina călăuzitoare în beznă.
Îi era trecut și prezent. și viitor.

Și nici măcar nu o văzuse vreodată.

Nici nu conta cum arăta. Inima lui luase deja hotărârea de a bate
pentru ea.

Ciuli urechile, căci auzi zgomotul ușii de la capătul culoarului.
Făcu eforturi să își controleze respirația și să nu se lase copleșit de
nerăbdarea care îi vibra în tot trupul. Înghițî în sec când ușa se des-
chise aproape fără zgomot, grație balamalelor bine unse. Pașii ei erau
precum ecoul bătăilor inimii lui.

Uneori, stătea în dreapta patului, dar de această dată mica adânci-
tură din saltea îi spuse că se așezase chiar pe pat. Făcu eforturi
uriașe să nu se rostogolească spre ea. Să nu se cuibărească lângă ea.
Își mișcă mâna pe care o ținea pe piept și strânse pumnul. Tresări,
știind că ea urma să îl atingă, dar fără să știe când. Momentele dintre
apariția ei și clipa când îl atingea erau agonie pură.

El nu-i vorbise niciodată. Nu încercase să o atingă. Nu doar pentru că trupul rănit și chinuit nu i-ar fi îngăduit, ci pentru că simțea
cumva că atingerea lui avea să-i întineze perfecțiunea. Își imagina
că avea degetele murdare, pătate de genul de vină și rușine ce nu ar
putea fi șterse vreodată. De fiecare dată când deschidea gura să vorbească, cuvintele îi înghețau în gât, căci se temea cumplit de reacția
ei, se temea că avea să fie dezgustată și se putea retrage. Așa că se
închidea în el, iar și iar, în tăcere.

Dacă stătea nemîscat, poate că ea nu avea să plece. Dacă nu spunea nimic, nu o putea insulta.

Dacă nu respira, poate că ea îl atingea.

Spre uimirea lui, chiar aşa se întâmplă.

Ca un răspuns la rugăciunile lui fierbinți, degetele ei îi apucăra
ușor încheietura și îi prinseră mâna sănătoasă între palmele ei mici
și delicate.

-Am vești extraordinare, șopti ea, ca și cum i-ar fi împărtășit
un secret incredibil. Doctorul Holcomb îți scoate azi bandajele de
la cap.

Ducele cu tatuaj

Îi luă aproape un minut să înțeleagă. Rămas cu gura căscată,
nu-și putea controla uimirea. și nu neapărat pentru că avea șansa de
a vedea din nou sau de a respira iar pe nas. Ci pentru că ea îi dusese
mâna la pieptul ei.

Exact sub linia gâtului. Simțea o margine fină de dantelă și un
rând de nasturi minusculi. Ea își lăsă obrazul pe mâna lui, iar el îi
simți zâmbetul.

Pe toți sfintii, dacă era să moară în acel moment, ar fi murit ferici-
t. Zâmbise datorită lui.

În cameră intră doctorul Holcomb, cu pași mari și siguri.

-Ia zi, băiete, crezi că poți să stai iar în capul oaselor?

Cu doctorul Holcomb mai vorbise. Îi răspunsese la întrebări când
rămăseseră singuri. Dar nu mai fusese nevoie să articuleze în timp
ce cotul i se rezema de pieptul Tânăr al domnișoarei Weatherstoke.
Fără să își dea seama, încuviață din cap, iar Holcomb îl apucă de
subsuzori și îl ajută să se sprijine de perne. Lumea parcă se clătină,
dar ea continuă să îi țină mâna între palmele ei. Strânsoarea ei îi era
ancoră. Doar datorită ei nu se prăbușea, cu toate că urechile îi țiuau
iar amețeala îl chinuia.

-Ești gata? întrebă Holcomb.

El înghițî în sec și încuviață din cap.

Zgomotul făcut de foarfecă îi răsună în urechi. Își ținu respirația
când simți că strânsoarea bandajelor slăbește, iar strânsoarea măi-
nilor ei sporește. Nu-și dădea seama cine tremura mai tare, el sau
ea. Sau poate amândoi. Doctorul scoase pansamentele din nas și din
jurul nasului, apoi le îndepărta pe cele de pe ochi. Pleoapele i se des-
chiseră imediat.

Vedea safire dansând într-o mare de aur.

-Mă vezi? șopti ea cu răsuflarea tăiată.

Ar fi vrut să îi răspundă. Chiar s-ar fi cuvenit să o facă. Dar trupul
nu-l asculta, iar cuvintele refuzau să i se formeze pe buze.

-Închide ochii! îi ceru doctorul Holcomb.

Ascultă ordinul și își simți pleoapele și nasul scăldate în apă caldă
și șterse cu o cărpă moale. Clipi și deschise din nou ochii cât putu de
repede. Vederea lui deja tânjea după ea.

-Mă vezi! exclamă ea.